

(Поводом текста Ђорђа Вукадиновића „Наметање геноцида“, објављеног у Политици, 21.3.2010)

У нескривеном циљу да по сваку цену дискредитује идеју у Србији о било каквој осуди сребреничког ратног злочина у којем је, то је неспорно утврђено признањима најодговорнијих и правоснажним пресудама, од стране Младићеве војске побијено више хиљада муслиманских цивила и ратних заробљеника, аутор овог текста – памфлета против правде и правичности, а зарад јефтиног србовања, чини очигледне материјалне и логичке грешке.

Прво, аутор неуспешно иновира у кривичном праву непознат појам „једнодимензионална одговорност“, тврдећи да пошто такве одговорности нема, јер нема невиних народа, осуда сребреничког ратног злочина у Србији доводи до тезе о српској колективној кривици!? Сиц!

Јер, за Бога милога, истина је управо на супротној страни. Само ако смогнемо снаге да осудимо нељуде који су у име нашег народа починили најмасовнији ратни злочин у Европи после Другог светског рата, у Сребреници, ослободићемо се колективне кривице и моћи као људи да својој деци, која нису била савременици тог догађаја, кажемо истину, а да се не одрекнемо својих моралних начела и свог васпитања, тј. да не кажемо и заваравамо сами себе, као што неуспешно ради Вукадиновић, већ да им кажемо да такве ствари чине лоши људи који за то морају бити осуђени и да се ниједан злочин, ма чиме био оправдаван, на крају не исплати.

Напротив, ако као аутор текста заговарамо тезу да су у мрачној епизоди грађанског рата у СФРЈ сва средства била дозвољена, и да нема једнодимензионалног злочина, тиме намећемо неофашизам у Србији, а наметање фашизма горе је од наметања било какве осуде за геноцид, зар не?

Појам геноцида и ратног злочина, који релативизује аутор, сасвим је јасно дефинисан у Кривичном закону СФРЈ, и садашњем Кривичном закону, а темељи се на антифашистичким тековинама Другог светског рата – Женевским конвенцијама о

Наметање фашизма

Пише: Драган Ђорђевић
субота, 10 април 2010 15:06

правилима ратовања донетим још 1949. године. Треба само бити поштен и знати да биће кривичног дела не зависи од националности извршиоца. За постојање ових кривичних дела није битно да ли су жртве разбијачи Југославије (Милошевићева одбрамбена теза), или да ли су они разбијачи Хрватске (теза Анте Готовине), већ само: да ли је дело почињено (а у сребреничком случају о томе сведоче бројни видео снимци) и ко је то дело починио!

Све остало је јадна и срамна одбрана неодбрањивог, макар и од овог „политиколога” који би да све нас закопа у блато колективне одговорности и вечног проклетства.